

POVOLÁNÍ K DŮVĚRNÉMU VZTAHU

GEORGE H. WARNOCK

(Výňatek z knihy Feed my Sheep (Pas mé ovce), 1. vyd. 1980)

V dnešní době se hodně vyučuje o Těle Kristově – o tom, jak Bůh poslal svému lidu své dary, aby je sjednotil ve vzájemném obecenství. Také se učí, jak je oblékl mocí a pomazáním, aby se stali živými údy slavného Kristova Těla. Je smutné, že navzdory tomu v našich shromážděních vidíme velmi málo známek mocné, zůstávající přítomnosti Krista

Bůh ti odmítne
dát žádosti
tvého srdce,
pokud bys díky
nim zůstal
v nitru stejný.

a Jeho panství v životech lidí. Myslím, že pro to existuje zjevný důvod. Chceme Jeho požehnání, Jeho dary, Jeho moc působící zázraky a žádáme víc a víc těchto věcí. On však odpovídá: „Toužím, abyste vstoupili do naprosté jednoty se mnou. Chci, abyste chodili v mé pravdě, v mém životě, v mé svatosti, v mé trpělivosti a v mé vytrvalosti, v mé mírnosti, v mém milosrdenství, v mé lásce ... Toužím, abyste byli se mnou JEDNO ve všem. Vy však říkáte: ‚Tohle cizí učení mě nezajímá, chci jen víc moci, víc požehnání a víc Tvých darů.‘“ Bůh však odpovídá: „Synu, dej mi své srdce.“ Proto se nám nedostává

překypujícího života v Kristu, a bude nám upírán, dokud nebudeme ochotni vyznat: „Ano, Pane, je to pravda. Chtěli jsme krále, abychom byli jako jiné denominace, chtěli jsme být v našem kraji pěkným církevním zřízením, abychom už nadále nebyli k posměchu ostatním církvím. Tys nám řekl, co se stane, a také se to naplnilo. Řekl jsi, že král, kterého si vyvolíme, vezme naše mladíky a učiní z nich své služebníky. Budou muset před ním běhat, budou muset jezdit s jeho vozy. Řekl jsi nám, že nás bude nutit, abychom pěstovali jeho obilí a sklízeli jeho žně, abychom pro něj vyráběli zbraně... Řekl jsi, že vezme naše dívky, a budou jeho kuchařky a cukrářky... A jak Tvůj služebník Samuel prorokoval, tak se také stalo.“ (1Sam 8:10–18)

Není divu, že jakmile lidé vedení Pánem po nových cestách Ducha začnou fungovat ve vztazích jednoty, tak jak Bůh zamýšlel, okamžitě se pozvedají hlasy volající po někom, kdo by se stal jejich králem, po někom, kdo zajistí, že budou jako ostatní církve, po někom, kdo je dokáže všechny zorganizovat a zapojit do nějaké církevní aktivity. Byli v tom tak znaveni otroctvím a porobou, a teď se pod pláštíkem svobody zase vracejí zpět.

To neznamena, že natažení se k potřebným v různých podobách nemá své místo. Bůh má pro svůj lid spoustu práce, ale nejdříve a především chce získat TEBE a MĚ. Tento den je dnem Jeho panování. A protože Bůh chce být tvým Pánem a změnit tě, odmítne ti dát žádosti tvého srdce, pokud bys díky nim zůstal v nitru STEJNÝ. Možná, že bys načas našel nový smysl v oživení a obnovení díky živým vodám tryskajícím z trůnu milosti. A možná bys nabyl přesvědčení, že nakonec přece stoupáš trochu výše do oblastí Ducha, které ti byly až dosud uzavřeny. Ale dříve či později přichází další zkouška, test, další porážka, další útok Amaleka či Filistínských a začínáš se ptát sám sebe, kde se stala chyba.

Boha prací pro Něj neuspokojíš. Cesta k duchovnosti nevede skrze neustálé nasazení v nějakém druhu církevní aktivity nebo něco podobného. Po celé věky Bůh toužil mít DOMOV, místo odpočinku v lidech učiněných podle Jeho obrazu. Bůh ti nedovolí nalézt upokojení ve tvých vlastních skutcích. Nedovolí ti spočinout, dokud nenajdeš pokoj v JEDNOTĚ S NÍM. Pak bude samozřejmě čas na práci, na velkou práci, ale v úplně jiné dimenzi. Boží kněží se nesměli zapotit – to je jeden z důvodů, kvůli nimž měli starozákonní kněží nosit lněný oděv, a ne vlněný. Musí sloužit Bohu pouze sjednocení s Ním, oblečení jen do jemného lněného oděvu Boží spravedlnosti a sami od sebe nemohou dělat nic.

Volání Pastýře zní zemí, volá ovce své pastvy do úzké jednoty a vztahu s Ním. Ovce reagují, protože znají hlas Pastýře a za cizím nepůjdou. Snad na čas si mohou být ovce tak trochu nejisté, když se prolíná volání pastýře a křik poháněčů. To vše je však součástí procesu, jímž musí ovečky projít, když hledají a učí se slyšení Jeho hlasu a snaží se porozumět, co On říká. Později však, když jsou jejich duchovní smysly více a více pocvičeny v cestách Páně, nabývají jistoty a jsou schopny rozeznat, co je DOBRÉ a co ZLÉ. Naleznou v Ném dostačující milost k následování toho, co je DOBRÉ, a zavržení toho, co je ZLÉ. Mezi

obojím je vymezena jasná hranice. Už více nebudou říkat zlému dobré a dobrému zlé. (Žid 5:14, Iz 5:20)

Musíme poznat Jeho hlas.

Duch Boží nesmírně touží po tom, aby všichni lidé, kteří usilují, aby vešli do plnosti Krista, měli jasné rozpoznání, aby uslyšeli a poznali hlas Pastýře mluvícího ke svému lidu. Ovce budou ochotně následovat, vždyť

Nelze
přehlédnout,
s jakým
důrazem Pán
prohlašuje, že
ON SÁM je
pravý Pastýř.

ovce jsou náchylné k následování. Mají to v povaze. Jak nesmírně na tom Pánu záleží, aby poznaly HLAS. „Kdo má uši k slyšení, slyš, co Duch praví církvím,“ je často opakovaná výzva velkého Pastýře sedmi církvím. Proto měl Bůh spor především s pastýři, kteří sváděli ovce z cesty: „...*Neumějí učit, všickni k cestám svým patří, jeden každý k zisku svému po své straně.*“ (Iz 56:11)

„*Kvělte pastýři a křičte, anobrž válejte se v popele, vy nejznamenitější toho stáda; nebo naplnili se dnové vaši, abyste zbiti byli, a abyste rozptýleni byli, i budete padati jako nádoba drahá. I zahyne útočiště pastýřům a utíkání nejznamenitějším toho stáda. Hlas žalostný pastýřů a kvílení nejznamenitějších toho stáda; nebo zkaží Hospodin pastvu jejich.*“ (Jer 25:34–36)

A protože Bůh má pastýřské srdce, má velkou starost o „ovce své pastvy“ a v tuto hodinu vysílá hlas pravého Pastýře, aby uvedl své ovce zpět na pastviny pravdy a spravedlnosti.

„*Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vší země širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal. Protož ó pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého bývají k sežrání všelijaké zvěři polní, nemajíce žádného pastýře, aniž se ptají pastýři moji po stádu mém, ale pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého nepasou: Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýřům těm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýři samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly*

za pokrm. Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po ovcích svých a shledávati je. Jakož shledává pastýř stádo své tehdáž, když bývá u prostřed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mrákoty rozptýleny byly. A vyvedu je z národů, a shromáždím je z zemí, a uvedu je do země jejich, a pásti je budu na horách Izraelských, při potocích i na všech místech k bydlení příhodných v zemi té. Na pastvě dobré pásti je budu, a na horách vysokých Izraelských bude ovčinec jejich. Tamť léhati budou v ovčinci veselém, a pastvou tučnou pásti se budou na horách Izraelských. Já pásti budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin. Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posilím, tučnou pak a silnou zahladím; nebo je pásti budu v soudu.“ (Ez 34:6–16)

Nelze přehlédnout, s jakým důrazem Pán prohlašuje, že ON SÁM je pravý Pastýř a ON SÁM převezme zodpovědnost za pasení Božího stáda na svých cestách. „Já budu, já budu, já budu... „ se v této pasáži neustále opakuje. A dokonce potvrdil svůj záměr přísahou: „Jakože jsem živ, praví Pán...!“ Pravda, k naplnění svých záměrů použije člověka, tak jak to vždy činil. Když však porozumíme, že BŮH SÁM je pravý Pastýř svých ovcí, pak začneme rozpoznávat pravé pastýře – v té míře, ve které chodí po cestách pravého Pastýře, mluví slova pravého Pastýře a činí skutky pravého Pastýře. Nejsou pravými pastýři podle vlastních práv, z moci nějakého úřadu, do něžž byli dosazeni Bohem či lidmi...